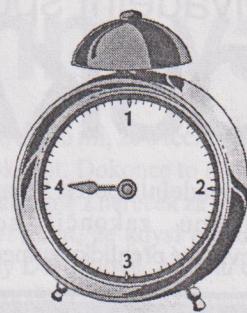

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXVIII. KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA FEMAD PODĚBRADY/DIVADELNÍ TŘEBÍČ

BŘEZEN 2004

Oskar, Peagas či Eurotel?

Řekne-li se francouzská komedie, tak pak jen Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou se hrou OSKAR. Můžeme vše shrnout do věty: člověk v překerní situaci. Odchytila jsem si pana Jiřího Hlávků (Bertrand Barnier) jako jednoho ze zkušenějších členů souboru a zeptala se ho na několik věcí.

Proč při výběru vyhrála tato hra?

Já jsem do libického souboru přišel z karlovarského souboru, přesto že jsem pracoval v Praze v divadle ABC a začal jsem s nimi pracovat v době, kdy nebyl dostatek členů na obsazení inscenace. Takže jsme dělali hru Dva muži v šachu. Potom jsme horko těžko hledali další hru, protože jsme se dohodli, že další hru bude dělat Jaroušek Vondrušků, já že budu dělat pohádku, ale hru, kterou jsme si vybrali jsme neměli obsazenou. Měli jsme i Věno slečny Laury. Jaroušek měl vybráno několik věcí, ale neobsadil je. Nyní se nám naskytla možnost,

že přišla parta mladých lidí, kteří s námi dělali v pohádce. V podstatě na ně jsme natahali do souboru další mladé lidi, a tak bylo možno určitým způsobem některou inscenaci obsadit a přesně se nám to vešlo do téhle těžké (120 stran) komedie.

Jak jste hru dlouho nacvičovali?

Rok. Přesně rok.

Kdy jste se dostal naposled do „překerní situace“?

Na jevišti? Mě bude ve středu 60 let a divadlo dělám od 6 let, takže jsem se do překerních situací dostával často. Já osobně jsem na jevišti doma. Já jeviště miluji. Říká

se o mně, že vybrusím z každé situace. Moc se do překerních situací nedostávám, dostávám se do situací, kdy si jedu svůj text, který není moc přesný, a tak spíše způsobím překerní situaci svému spoluhráči. Což jsem v téhle komedii udělat nemohl, protože jsem se ten text musel naučit pro toho Ondru, aby ty šlágvorty prostě říkal. Ale samozřejmě se do překerní situace dostanu, když vypadne slovíčko atd.. Ale musím říct, že v této hře jsem se do překerní situace nedostal.

Máte rád tajemství a máte nějaká?

Já vám něco prozradím. Mým druhým životem je okultismus, mytologie, duchařina, parapsychologie, takže to je samé tajemství.

Co byste udělal, kdyby vám zamlčeli dceru?

Jednak, já jsem člověk, který ke svému duchovnímu zaměření tyhle věci přijme a jednak jsem si v těch věcech, kdo, kde, kdy, s kým, hrozně jistý, že bych to už věděl.

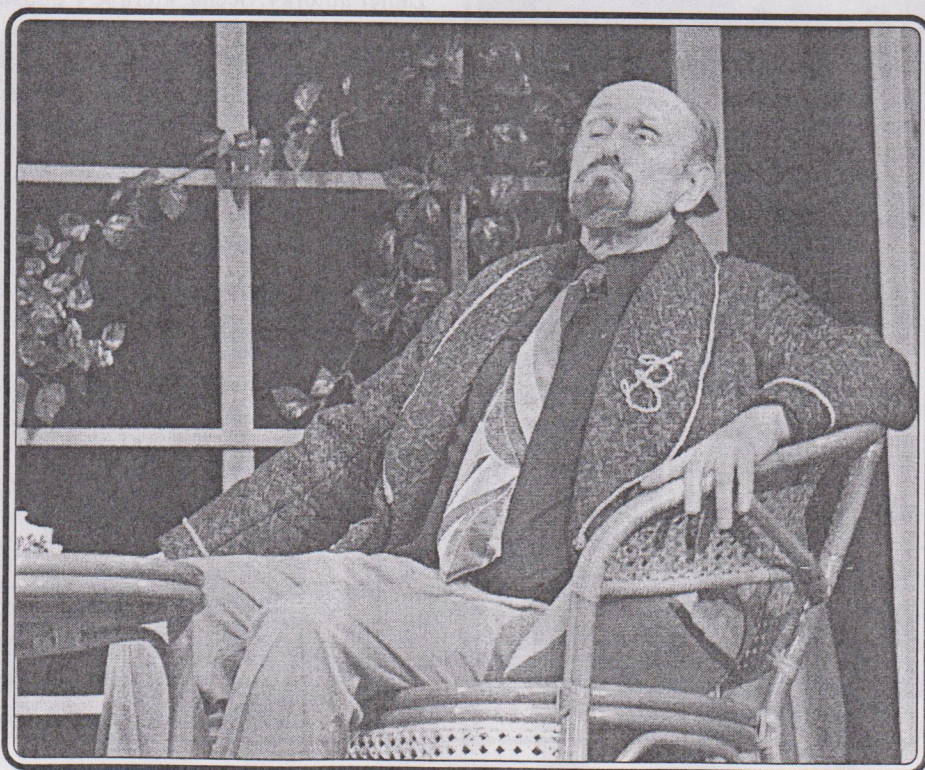
Kdyby vás přišel požádat o ruku vaší dcery muž podobného typu jako ve hře, provdal byste ji?

Proč ne? Kdyby přišel a řekl: „Já ji chci.“, tak i kdybych se stavil na zadní a dělal berany berany duc, tak bych nic nesvedl, jen by to bylo horší. Já mám jednu smůlu. Nebo tedy on má smůlu. Já mám kamarády na jiné straně existence a já se dozvím, jaký ten který člověk je. Víím to někdy i dřív než za mnou přijde, někdy dokonce víím dříve i to, že ten člověk přijde, než za mnou přijde.

Co chystáte nového?

Ano, chystáme pohádku. Já budu režirovat pohádku Pasáček vepřů. Už jsme ji začali dělat a v září by měla mít premiéru. Dále chystám divadlo jednoho herce. Taky bych rád něco udělal ve dvou, tedy se svojí ženou Marcelkou. Určitě se mezi tím objeví i něco dalšího, co bychom mohli udělat.

Sendy Nováková

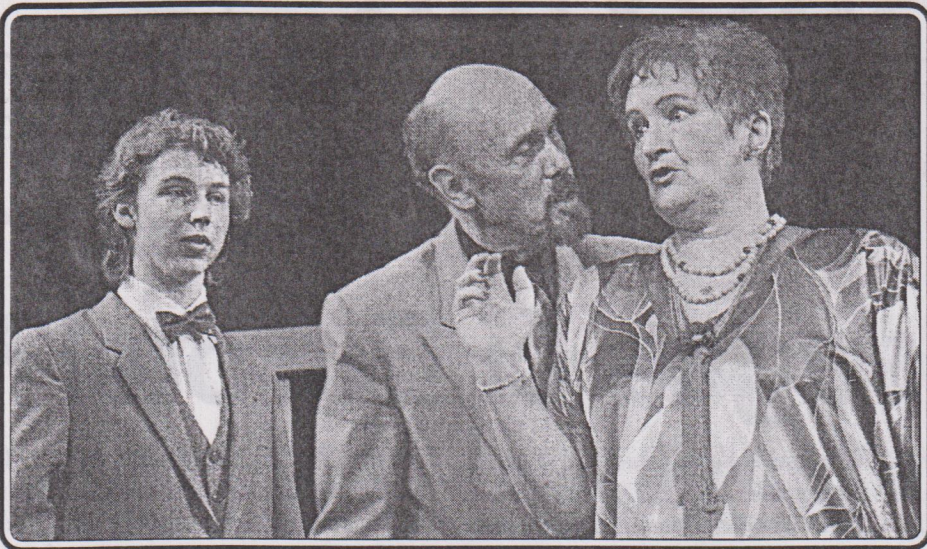
Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou

OSKAR

Divadelní spolek Vojan z Libice nad Cidlinou zakončil soutěžní část rakovnické přehlídky komedií C. Magniera

Oskar - v tom nejlepším slova smyslu tradičním interpretačním divadlem.

Režie Jaroslava Vondrušky vede inscenaci přesně v žánru, správně staví situace a opírá se o velmi dobré herecké výkony hlavních představitelů. Především manželé Hlávkovi (v inscenaci manželé

Barnierovi) přesně své postavy charakterizují, hrají je se správnou mírou nadsázky, umí pointovat, prodat fůr, či správně zahodit větu. Jedním z nejlepších míst inscenace je pak setkání pana Barniera s novou služebnou Charlottou v podání Heleny Vondruškové. Situace, která má fungující čas, tempo, rytmus, prostor, humor, pointu, a především si umí poradit s divákem, s jeho reakcí. Všichni jmenovaní herci dokazují, že jsou v tomto žánru doma - hrají proces, ne výsledek, a přitom vkusně, bez přehrávání.

Velkou devizou inscenace je také velmi pěkná a funkční scéna.

Slabinou inscenace jsou pak zatím ještě nevyrovnané výkony mladých interpretů, kteří nemají takové jevištní zkušenosti s komediálním žánrem. Jejich „pobyt“ v jednotlivých situacích je často nejistý a ne vždy dokáží přesně pointovat nebo prodat vtip.

Udělat komedii není jednoduché; inscenační i interpreti z Libice nad Cidlinou to ale umí - Oskara udělali dobře, vkusně a příjemně.

Kateřina Fixová

COMMEDIA FINITA

Slánská scéna

Viktorie Hradská připravila zajímavou příležitost pro jednu herečku, které se tak naskytl možnost představit se najednou

ve čtyřech rolích - jako učitelka zpěvu, uklízečka, placená společnice a komorná. Neudělala to však jen z důvodů, aby aktérka zaexcelovala ve vnějším ztvárnění odlišných typů, ale aby docílila výpověď

o spodních a niterních proudech, které odhalují lidské slabosti jako jsou zášť, pomluva, lakota atd., prostě s tím, že se jen velice těžce dokážeme smířit se skutečností, že nás někdo přesahuje či že mu vše vychází. Obsazení jednou herečkou toto sdělení zmnožuje natolik, že lze hovořit až o jistém rysu českého charakteru. Takto cítěno lze říci, že samotný příběh Emy Destinnové se stává příběhem druhotným. U Slánské scény došlo k obsazení čtyřmi herečkami – váhy se tudíž přiklonily spíše k charakterizaci jednotlivých rolí a tím se otupil původní záměr autorky. Scéna, která je v podstatě překrásná, ničemu nepomáhá. Je ilustrativní a svým způsobem zavádí. Vznikají otázky, co je to vlastně za prostor a za dobu, navíc scéna herečky svazuje a nedopřává tvůrčí svobodu a zabydlenost. Přestavby se jeví jako problematické, lehce se do nich svítí a přitom jsou zbytečné.

U jednotlivých rolí se jen těžce může jít do hloubky k motivům jednání. Některé role působí až ploše a monotónně. Textově má usnadněnou roli uklízečka, která je navíc dobře typově obsazena. Přesto se i ona této chybě nevyhne. Nejblíže k živé a plnohodnotné postavě má Veronika Ježková jako komorná.

Nelze říci, že by se diváci při představení nebavili, ale lepším výkladem by se dověděli více o slabostech dřímajících v člověku v každém z nás.

Karel Semerád

Nevulgární Ema Destinnová

Inscenace **COMEDIA FINITA** od **Divadelního souboru Královského města Slaného SLÁNSKÁ SCÉNA** patřila v letošních Wintrovkách k ojedinělým projektům. Snad už proto, že se jednalo o jednu z mála her nepřímo komediálního typu. Pravda, bylo ráno a moje mozkové buňky ještě zdaleka nepracovaly na plný úvazek, ale i tak jsem se chrabře chopil nového diktafonu a vyrazil jsem za režisérem představení **Tomášem Vottem**, drze jej odtrhl od skládání scény a pod příslibem, že to dlouho trvat nebude jsem jej zatáhl do šatny. Režisér si ještě postěžoval, že mít v obsazení samé ženy je sice věc hezká, ale bohužel i nepraktická, dojde-li na manuální práce, jakými je třeba bourání scény. Souhlasně jsem kývl a začal se ptát.

Jak došlo k vybrání zrovna tohoto textu a k jeho realizaci?

V našem souboru totiž panuje taková tradice, že hrajeme pouze „lehké“ komedie a hlavní je, aby se jednalo o hudební komedii se zpěvy. Já sám jsem členem souboru od roku 1985, tj. téměř devatenáct let a nepoznal jsem zatím jiný styl. Jenže já nemusím ono téma, na kterém pracují moji kolegové, a tak jsem se rozhodl že zkusím jiný žánr a hledal jsem a hledal jsem a četl jsem a četl, až jsem narazil na naši hru. Chtěl jsem dělat buď ji, nebo Ocelové magnólie, ale musel jsem také přemýšlet, jaký máme ansámbl a tak jsem se rozhodl tak, jak jsem se rozhodl.

Do jaké míry bylo pro vás důležité shánění hlavních postav?

Co se hry týče, tak shánění hlavních postav bylo asi nejdůležitější. Pokaždé, když jsem hru četl, viděl jsem ji nějakýma očima a vždy bylo důležité, aby herci na mojí vizi měli, nebo neměli.

Jaký je váš osobní vztah k Emě Destinnové?

Předtím, než jsme začali zkoušet, nebyl můj vztah k tomuto druhu hudby téměř žádný. Ve chvíli, kdy jsem zjistil, že všechny postavy, ať už jde o učitelku zpěvu nebo o placenou společnici, v reálu skutečně existovaly a žily vedle Emy Destinnové na

sklonku života, došlo mi, že u těchto postav se nesmíme seknout. Dokonce to došlo tak daleko, že tchán jedné z hereček za mnou po premiéře přišel s tím, že kdysi pracoval s manželem Emy Destinnové. Až v tu chvíli jsem se pro to období nadchl a prostudoval jsem si veškeré dostupné informace tak, aby jsme se v ničem nesešli. A abych vám odpovéděl, můj pohled na Emu Destinnovou a vůbec tento styl hudby se po dobu zkoušení a hraní hodně změnil a ta hudba mě fakticky docela pohltila. Po celou dobu zkoušení jsem nebyl schopen myslet na cokoli jiného, číst cokoli jiného, poslouchat jinou hudbu a doufám, že tato moje záliba je na hře vidět.

Co chystáte vy sám dál na divadle?

Aktuální otázka, protože 13. dubna mám první čtenou zkoušku na hru **Normana Robinse Hrobka s vyhlídkou**, což je komediální horor. Jde zase o něco úplně jiného, něco, co náš soubor, troufám si říct, ještě nedělal a když už tak hodně dávno. Žádná vulgární komedie.

- ad -

Bára Bauerová, první Wintrstar roku!!

Jubilejní, první HRONfest má svého vítěze!! Je jím nenápadná děva útlých boků a nesmělého hlasu, Barbora Bauerová, trpící přílišným psychickým upnutím na svoji maminku a pravděpodobně i velmi nesmělým přístupem k životu. Zastihl jsem jí v bujaré oslavě s kyticí za uchem a jiskřivým okem. Pravila, že na mě může vyškudlit maximálně tři minuty a věřte nebo ne, ono to stačilo!

Báro, poslyš, jak se cítíš coby historicky první vítěz takovéto prestižní soutěže?

Dobře.

Nemohla by jsi to nějak blíže rozvinout?

Dobře, maminka bude mít radost.

Do soutěže tě přihlásila také maminka?

Ano.

Maminka ví o tvých pěveckých schopnostech?

Asi jo. Říká, že zpívám moc krásně.

A ty sama by jsi o sobě řekla, že jsi dobrá zpěvačka?

Nevím, ale maminka má vždycky pravdu.

Hodláš se zúčastnit soutěže i příští rok?

Nevím, až co řekne maminka.

Jak moc jsi se připravovala na své vystoupení. Byl nějaký rozdíl mezi semifinále a finále?

V semifinále víc, ve finále míň, protože mi bylo celý den zle. Ale to maminka neví.

Z čeho ti bylo špatně?

Ze včerejška.

Takže ze semifinále... Ze soutěžících?

Ze šampaňského.

Bylo pro tebe tvoje vítězství překvapením?

Ano. Velice.

Co říkáš na konkurenci?

Fandila jsem svým protivníkům velmi moc a je mi líto, že třeba takoví kluci nebyli přede mnou, protože myslím, že byli lepší.

Máš před sebou vystoupení na Jiráskově Hronově...

Bohužel...

Jak se na něj těšíš?

Bohužel...

Budeš se na něj nějak připravovat?

Zopakují si s maminkou písničky.

Aha, tak děkuji.

- ad -

Potkáme se u Kolína?

Heslo dne: Věci berou nečekaně rychlý spád! Ať už jde o spády nebo o pády, o úklady, či o časování sloves. Člověk se ani nestačí nadít a než bys řekl sedm fernetů a dvě slivovice na mě, přehoupne se den a slunce, které ještě před malou chvílí dávalo ospale na obzoru panelových domů dobrou noc, přeje ihned krásné ráno zpoza kostela. Ráno je však věc, kterou lze posoudit jen zrakovými čidly, ale během ranního představení COMMEDIA FINITA od Divadelního souboru Královského města Slaného SLÁNSKÁ SCÉNA se daleko víc uplatnilo ušní vyzvídání, poněvadž z několika sklopených hlav šel ztěžkliv vyčíst i jakýkoliv náznak vědomí, o pocitu či názoru nemluvě. Moje slechy proto sem tam zaznamenaly jakýsi náznak pochybovačného mrmlání, poukazující většinou na funkčnost (resp. disfunkčnost) některých složek scény, ale bylo lze zaslechnout, i uznalé hlasy pravící něco o

tom, že všechny dámy jsou v kondici a plně při síle, což o většině obyvatel hlediště už mohl říct jen málokdo (určitě v těchto poznátcích sehrál svojí roli i HRONfest a jeho následný sociální dopad na stabilitu lidského metabolismu).

Větší redaktorský oříšek pro mě poté představoval OSKAR Divadelního spolku Vojan Libice nad Cidlinou. Podobné představení se se železnou pravidelností objevuje alespoň jednou na každé přehlídce. Jde o představení, o kterém toho lze napsat jen velmi málo, což ale znamená, že by byl článek příliš krátký, kteroužto skutečnost bych přivítal jen velmi nerad a proto se snažím tento odstavec natáhnout třeba už jen touto rozvleklou větou. Co se ušního aspektu mé práce týče, nelze nezmínit nejokatejší (a příznějme si, i nejobehranější) projev divácké přízně, potlesk. V našem případě byl poměrně dost

dlouhý, což svým způsobem značí vše a já si můžu tak maximálně vyhrabat ze zahrádky žížaly, vzít si gumáky a jít na sledě. Celková divácká reakce by se totiž u této hry dala shrnout do jediného slova: spokojenost. Nic víc, ale ani nic míň. A příznějme si, že spokojenost je jednou z mála věcí, které nám začínají pomalu docházet. Vít Herzina by mohl vyprávět... On vlastně vyprávěl a všichni (tentokrát vynechám i obligátní slovíčko snad, protože si nedokážu představit nikoho v sále, kdo by byl proti) porozuměli a vrchol letošních Wintrovek po zásluze potrestali pořádným potleskem. Ano, kdo by také po záplavě nechutně optimistických komedií nepřivítal nechutně sklíčující LANO od Městského divadla z Mostu? Správně, nikdo.

A protože nic nemá svůj konec (jak jsme si vysvětlili v prvním čísle) ani já dnes nekončím s oKem navždy. Budete si ale muset chvíli počkat... Ale don't worry, be happy!!

- ad -

oKo

Během včerejšího dne konala se přísně utajená soutěž v pojídání obědů. Snímek zachycuje dva anonymní jedlíky (ten vpravo je Rychlonožka), pojídající nezávisle na sobě svoji pochutinu. Ačkoli se závodník číslo jedna očividně snaží, Rychlonožka udržuje ledový klid a má tím tak navrh.

Foto XXL

Znáte historii Wintrova Rakovníka?

Již v roce 1942, přesněji 12. června, se konaly v Rakovníku divadelní slavnosti ke 30. výročí úmrtí Zikmunda Wintra pod názvem Wintrův divadelní Rakovník.

Že by semínko, které padlo na úrodnou půdu?

První dva ročníky v letech 1947 a 1948 byly pořádány pod názvem „Rakovnické divadelní léto“, další ročníky 1949, 1951, 1953 a 1955 jako „Wintrový rakovnické hry“, 1973 a 1975 jako „Rakovnické Wintrový divadelní hry“.

Od roku 1977 dostala přehlídka nový obsah a s ním i název „Wintrův Rakovník“.

Z Programové brožury III. Wintrových rakovnických her vybíráme:

III. Wintrový rakovnické hry se konaly ve dnech 24. září - 2. října 1949. Zúčastnilo se 6 ochotnických souborů:

- Lidová scéna - Kolektiv mladých v Pardubicích
- Spolek divadelních ochotníků v Radnicích
- Divadelní ochotnický spolek „Vesna“ z Cítolíb
- Dramatický odbor Pražské Besedy Praha II
- Pěvecko-ochotnická jednota Klicpera v Chlumci nad Cidlinou
- Divadelní ochotnická jednota „TYL“ v Rakovníku

a 3 profesionální soubory:

- Vesnické divadlo v Praze
- Městská divadla Pražská - Městské komorní divadlo
- Městské oblastní divadlo ve Slaném.

Současně s divadelním soutěžním festivalem III. Wintrový rakovnické hry v roce 1949 byla pořádána „Výstava obrazů Václava Pavlíka“. Úvodní slovo k zahájení výstavy pronesl básník Jaroslav Seifert.

Básně přítomných autorů J. Seiferta a Fr. Hrubína recitovali členové Divadelní ochotnické jednoty „TYL“ v Rakovníku.

Hana Pílková